

Цього року виповнилося 100 років Національній академії наук України. Ця подія змушує вже вкотре замислитися про долю науки в нашій країні й потенціал, завдання та проблеми академічної філософії.

Кризовий стан науки в Україні неодноразово ставав предметом публічних обговорень та аналітичних розвідок. Поставала ця тема й на сторінках нашого часопису, хоча, безперечно, вона варта окремого випуску. Нехтування долею науки з боку держави, не увага і незрозуміння значущості науки для розвитку країни з боку суспільства на сьогодні досягли фатальної позначки. Від початку російської агресії існує справедливий загальносуспільний осуд і рішуче неприйняття втрати Криму й частини Донбасу. Ці події п'ятий рік перебувають у фокусі постійної громадської уваги (і то не лише України, а й, певною мірою, всього світу). Це правильно. Однак втрата науки для країни вартує не менше за втрату Криму чи інших територій. Привернути суспільну увагу до цієї гострої проблеми та зрештою змусити державу бути сучасною (не кажучи вже європейською) в одному з ключових вимірів цього поняття — прямий обов'язок науковців. Сподіваймося на системне обговорення цієї теми в подальшому.

У цьому числі увага зосереджена на стані й можливостях української академічної філософії. Йдеться, звісно, не суто про філософські дослідження в Національній академії наук. Значення академічної філософії значно ширше. Йдеться власне про фаховий дискурс щодо філософських проблем у всьому розмаїтті його форматів, фактично про українську науково-дослідницьку практику в царині філософії. Цій темі була присвячена конференція, проведена Інститутом філософії імені Г.С. Сковороди НАН України, репрезентована у даному числі «Філософської думки». Також у ньому вміщено кілька статей, присвячених історії академічного Інституту філософії. Їх доповнюють (щоб поруч з минулим стояло сьогодні) три статті філософів, які цього року стали лауреатами Державної премії в галузі науки й техніки. Особливо важливо, що одна з них — це пошертна публікація видатного українського філософа Мирослава Володимировича Поповича, який цього року завершив свій земний шлях.

Звісно, неможливо в одному числі висвітлити стан та проблеми академічної філософії в Україні. І якраз початок мовлення про це оприявнює складність і масштаб теми, до зацікавленого обговорення якої закликаємо філософську спільноту. В цьому обговоренні має постати й окремий вагомий ракурс, який інспірує досить нове на вітчизняних теренах явище публічної філософії. Мається на увазі, певна річ, не публічність наукових конференцій, захистів чи університетських аудиторій, а звернення до філософії з боку широкої громадськості, публіки у власному сенсі слова. Чим є філософія у публічному просторі? Які виклики та який потенціал розвитку для філософського мислення містить ця ситуація? Як взаємодіяти та співпрацювати академічній і публічній філософії у розв'язанні спільних гуманітарних та інтелектуальних проблем?

Ці та інші питання стануть предметом обговорення вже в наступному, першому в новому, 2019 році числі нашого журналу. Відтак останній випуск цього року та перший — наступного утворять своєрідний диптих, покликаний порушити проблему академічної та публічної філософії в Україні. І, сподіваємось, у процесі обговорення цих тем вдасться відчувати й певні перспективи продуктивного розвитку. Будьмо вірити у краще майбутнє!